

Mina skolar

533121

När man får höra ordet skola tänker man först och främst på lärare, svartatailor, oupmärksamma elever, kladd på väggarna m.m. Men jag, jag tänker på England. Jag flyttade till den populära ön Storbritannien när jag var fyra. Jag har kanske inte så många minnen ifrån den åldern, men en specific händelse jag minns var från första dagen när jag började skolan.

● Jag gick försiktigt över asfalten med ögonen på en låg tegel byggnad med öppen dörr. Jag tittade upp på min mamma som gick brevid mig.

● - Du kommer klara dig fint. Sade hon med mjuk röst.

Jag nickade till svar och fortsatte mot byggnaden. Plötsligt stod en tant i dörröppningen, jag minns fortfarande hur hon såg ut, hon var kraftig men inte tjock med ett välkomnande men ändå strängt ansiktsuttryck. Hon hade uppsatt mörkbrunt hår. Jag lade märke till hennes kläder och upptäckte en kort tid därefter att många andra lärare hade liknande kläder. En lång veckad, vidd kjol som gick ned till smalbenen och ett tunt läderbälte i midjan, upptill en vit skjorta ^{instoppad} i midjan.

Sedan sa hon säkert något i stil med:

● - Välkommen Emma, Eva. Kom in.

Men jag förstod inte, jag hade inte hört ett ord engelska innan dess.

Vi gick upp för cement trappan och kom in i en hall, det enda jag minns därifrån är en plastsandlåda, blå, som stod på ben med olik-färgade plast spadar i.

Läraren bad oss att sätta oss ned på golvet, det var dags för upprop. Jag satt där och kände hur tårarna började komma, jag kände mig som den ensamaste flickan i världen, jag förstod inte ett ord, inte ett ord och det, kan jag säga

er, känns hemskt. De kunde ha sagt vad som helst men jag förstod inte.

Då hörde jag min mamma säga ett enkelt "Yes". Då försvann lärarna, jag var inte ensam mer, det fanns fler än jag som satt på golvet, i en lokal, i England.

Det är mitt första minne från skolan. Jag minns inte dagis eller något liknande. Det känns hemskt när alla andra i klassen gick på samma dagis och försöker och minns många händelser, medan jag har inte ett minne. Men jag ska inte vara ledsen för det, jag har många andra minnen från skolan.

Den största förändringen, efter min första dag, var när våran familj bestämde oss för att flytta tillbaka till vårt fosterland, Sverige. Jag är född i Rambyboda och det var hit vi flyttade tillbaka efter 6 år i England.

Jag var 10 år och det var en stor förändring för mig, det finns skillnader mellan när jag flyttade till England och när jag flyttade tillbaka till Sverige. De kändes båda som helt nya platser, jag kände ingen och jag skulle börja i en ny klass.

Först skulle jag vilja berätta om när jag tog adjö av mina vänner i England, de flesta gick jag i samma klass som så jag träffade dem för sista gången i skolan, eller rättare sagt på rasten.

Det var en bra dag, min sista dag. Jag och mina vänner, Chloe (som var en av mina bästa vänner), Brenda (som också var en av mina goda vänner), Jane, Angrie, Jennifer P och Jennifer S (som var roliga kompisar allihop) var på väg in från rasten när en lång, smal, snyggt klädd man med ett väldigt stort redamsäpple var på väg mot oss, det var min lärare. Han bad mig att göra ett ärende åt honom (nu minns jag inte exakt vad det var men det

och höll den uppgiften att jag skulle gå runt till alla klassrum, och det var ganska många.)

Jag, som var en väluppfostrad ung dam avböjde förstas inte. Jag gick långt iväg och gjorde det jag skulle.

När jag tillslut hade gått runt hela skolan, som inte var så liten, det fanns en stor byggnad med ett 20-tal klassrum och en matsal, med scen som kunde förändras till en gymnasal eller teater. Den hade trägolv och ett litet kök där man kunde köpa sin mat varje dag för £1.40. Det var vanligtvis väldigt god mat, men själv brukade jagta med egen, det var billigare.

Ja vi fortsätter, om man gick upp för en lång trappa kom man upp till en stor skolgård med ^{bara} trä bara trä med trä klassrum i varje ^{korridor} i sin sida om gården. På vänster sida fanns en stor fotbollsplan som killarna vanligtvis spelade fotboll på på somrarna. Där spondade vi också en dag varje år som kallades "sportday".

Varje elev som började på skolan placerades i ett av fyra lag. (Som i Harry Potter!) På sportday tävlade alla i någon gren och den som vann fick "house points" alltså poäng till sitt lag. Det fick man även vid ett bra skolarbete.

Vi rör oss framåt. Runt de andra två sidorna av skolgården (alltså inte den där fotbollsplanen var och inte den där trappan ledde ned till den stora byggnaden) fortatte gräset. Vi hade ett stort område, som ni kanske märker och det var lite underligt eftersom skolan (Heckerville County Junior School) låg väldigt nära centrum.

I alla fall var jag på väg tillbaka till mitt klassrum som låg i den stora byggnaden. Jag hörde hur det var ganska högljutt i klassen, men det brukar det inte vara. Jag fortsatte ändå framåt mot den stängda dörren, jag knackade

sa och väntade. Nu var det helt tyst i klassrummet, inte ett ljud. Sakta öppnades dörren inåt och det var mörkt... plötsligt tändes ljuset och alla i klassen höjde till och hoppade upp i luften. Jag, självklart blev helt förskräckt och ryggade bakåt.

Det var ballonger och presenter och alla ville säga hej då. Jag fick ett hemmagjort kort också där alla hade skrivit varsin hälsning. Jag kände mig mycket uppskattad och var ganska chockad, jag hade faktiskt inte väntat mig detta.

Så det var min sista skoldag i England, en så länge. Jag har satt upp kortet på min garderobsdörr och alla presenter har jag på hyllor eller runt halsen. Men det som kommer finnas kvar längst är minnet. Det var en strålande dag och jag kommer nog aldrig glömma den.

Nu tror jag inte att jag hinna skriva mycket mer, men jag ska försöka. Som jag tidigare skrev var tillbaka flyttandet från England en stor händelse.

Jag skulle börja i Hjulångsskolan som ligger i Rambyberga. Det var i början av September 19XX, som jag först satte min fot på skolans område. Jag var där för att träffa min nya lärare Peter Svensson, lärare för klass 5K.

Jag var väldigt nervös men jag försökte hålla mig lugn och sansad. Jag gick över skolgården och såg till vänster en parkering och till höger en basketplan. Emellan mig och basketplanen fanns en rad med stora träd. Fram för mig fanns ett stort hus som jag senare fick veta kallades för "Rosa huset" vilket inte var så olämpligt eftersom den var rosa. Om man gick rakt fram till Rosahuset och vände sedan nittio grader åt höger stod ett hus där. Den var hög med många

någa fönster och en liten klocka ovanför dörren (senare att kallas för "klockhuset".) Om man går mot klockhuset och vänder sedan vänster nittio grader fanns en lekpark 10m framför en. Till vänster om lekparken fanns en byggnad med ett stort plakat på kortsidan. På den fanns olika slags bollar och "Hjulängsskola" skrivet. Till höger om lekparken fanns en barack, längre än den andra. Det var där jag skulle ha mitt klassrum.

- I klassrummet längst bort var där jag skulle möta Peter. Han ville träffa mig och se på mitt skolarbete som jag gjort i England.

- Jag tänkte inte berätta i detalj om hur det var när jag träffade honom för första gången utan istället när jag träffade klassen.

Det var första skoldagen i 5:an (för dom, jag hade redan gått 5:an i England) det var en solig dag, men det blåste lite lätt och rufsade om mitt hår. Nu var jag hur nervös som helst. Jag kunde nog inte stå stilla. Jag gick i allafull till skolan själv. Över skolgården och förbi lekparken till det sista klassrummet, klassrum 5K.

- Jag var nog där tidigare än jag skulle och jag var nästan helt ensam. Jag öppnade dörren och gick in i det lilla köprummet som sedan ledde in till klassrummet. Jag hängde av min jacka på hängarna som fanns på alla väggar i en lagom höjd. Framför mig fanns toaletten. Jag passerade den och fortsatte in i klassrummet. Det var ett ganska stort klassrum och det var märkligt att det fanns soffor! Jag satte ned mig vid en bänk och väntade. Jag tittade omkring mig i rummet. Det fanns många bänkar och en bokhylla, ett par bord och sofforna. Det fanns fönster på ena sidan av klassrummet som var riktade utåt, mot lekplatsen. På ena väggen, högt uppe fanns alfabetet. Jag kom på mig själv att försöka säga den

Det började komma elever, nästan alla på en gång, och Peter Svensson var där. Men det var inget som pratade med mig, bara om mig.

Sedan skulle vi börja. Peter ställde sig längst fram och välkomnade tillbaks allihopa efter lovet. Efter det presenterade han mig. Han hade tydligen sagt till dem innan att jag var från England och kunde inte mycket svenska. Alla andra i klassen sade, nästan som en röst:

- Hej.

De uttalade varenda bokstav som att jag inte skulle förstå annars, som att jag hade problem med hörseln eller något liknande.

Uppropen började och mitt i alltihopa frågade en kille:

- Har du träffat Spice Girls?

Jag svarade snabbt.

- Nej, har du?

Han svarade inte. Det var riktigt idiotiskt av honom.

Som att bara för att jag bodde i England skulle jag ha träffat alla kändisar som kom därifrån?!

Så min första uppfattning om klassen var inte särskilt snäll. Jag trodde att alla i klassen SK var idioter, dumskallar som inte fattade något. Jag satt där och försökte göra mig så osynlig som möjligt.

Tillsist var uppropet över och man fick gå hem. Jag tog mina saker och var rätt rädd, fylld av skam och ilska. Plötsligt stod en tjej framför mig, hon var lika lång som mig, hade blont hår till axlarna och bruna ögon.

- Hej Emma, jag heter Nora. Vad tycker du om skolan än så länge?

Hon var som en räddande ängel, hon uppförde sig inte som

att jag vare efterbliven. Hon gjorde så att jag helt ändrade
uppfattning om klassen och hela Sverige. Hon blev
förstås min första kompis här i Sverige, vi blev senare
alla bästa kompisar.

Jag pratade lite med henne och gick sedan hem, lycklig
efter min första dag men orolig inför framtiden.